

C/2024/5845

7.10.2024

Skarga wniesiona w dniu 23 sierpnia 2024 r. – Deutsche Kreditbank/SRB

(Sprawa T-441/24)

(C/2024/5845)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche PKreditbank AG (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: H. Berger, M. Weber i D. Schoo, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji

Żądania:

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji w dniu 11 czerwca 2024 r., w przedmiocie ponownego przyjęcia decyzji dotyczącej obliczenia składek ex-ante za 2021 r. na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji wskazanych w załączniku I (SRB/ES/2024/20) wraz z załącznikami, w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja wraz z załącznikami I, II i III dotyczy składki skarżącej;
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Tytułem ewentualnym, w przypadku gdyby Sąd uznał, że zaskarżona decyzja nie istnieje w obrocie prawnym ze względu na użycie przez pozwaną niewłaściwego języka urzędowego i że w związku z tym skarga o stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalna ze względu na brak przedmiotu sporu, skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że zaskarżona decyzja nie istnieje w obrocie prawnym;
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy: Artykuł 6 i załącznik I etap 2 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 ⁽¹⁾ naruszają prawo wyższego rzędu, ponieważ Komisja przekroczyła przyznane jej uprawnienia, normy naruszają zasadę pełnego uwzględnienia okoliczności faktycznych oraz art. 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ⁽²⁾, są one oparte na oczywistych błędach w ocenie i naruszają zasady określone w orzecznictwie w sprawie Meroni ⁽³⁾.
2. Zarzut drugi: Artykuł 70 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 ⁽⁴⁾ i art. 8 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/81 ⁽⁵⁾ naruszają mające zastosowanie prawo pierwotne, ponieważ art. 70 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 nie zawiera uzasadnienia wymaganego na mocy art. 291 ust. 2 TFUE, a art. 8 rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/81 przekracza limity określone w art. 70 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 w związku z art. 291 TFUE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

⁽²⁾ Dz.U. 2012, C 326, s. 391.

⁽³⁾ Wyrok z dnia 13 czerwca 1958 r., Meroni/Wysoka Władza, 10/56, EU:C:1958:8.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014 L 225, s. 1).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2015/81 z dnia 19 grudnia 2014 r. określające jednolite warunki stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 15, s. 1).

3. Zarzut trzeci: Decyzja narusza art. 81 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 w związku z art. 3 rozporządzenia nr 1 ⁽⁶⁾, ponieważ nie została sporządzona w języku niemieckim wybranym przez skarżącą.
4. Zarzut czwarty: Decyzja narusza obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 akapit drugi TFUE i w art. 41 ust. 1 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ze względu na braki w uzasadnieniu.
5. Zarzut piąty: Decyzja narusza art. 69, 70 rozporządzenia (UE) nr 806/2014, ponieważ pozwana błędnie ustaliła roczny poziom docelowy.
6. Zarzut szósty: Decyzja narusza prawo wyższego rzędu z powodu oczywistego błędu w ocenie przy określaniu wskaźników ryzyka w filarze IV.
7. Zarzut siódmy: Decyzja narusza art. 6 ust. 6 lit. a) ppkt (iv) i lit. b) ppkt (ii) oraz art. 20 ust. 1 zdania pierwsze i drugie rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63, ponieważ przy określaniu wskaźników ryzyka na podstawie art. 6 ust. 1 lit. d), ust. 5 lit. a) i ust. 6 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 pozwana nie spełniła wymogów art. 6 ust. 6 lit. a) ppkt (iv) i lit. b) ppkt (ii) rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63.

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Rady nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 1958, 17, s. 385).